

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/32/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1118010376
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Mészárosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1118010376.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Denisy Mészárosovej a členov senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a JUDr. Danice Veselovskej, v trestnej veci obžalovaného N. C. pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 1T 30/2018 zo dňa 10.06.2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 29. septembra 2020 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie Okresnej prokuratúry Bratislava I **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 1T 30/2018 zo dňa 10.06.2019 bol obžalovaný N. C. postupom podľa § 285 písm. c/ Tr. poriadku oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Bratislava I sp. zn. 1Pv 613/17/1101 zo dňa 25.05.2018 pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že

dňa 03.09.2017 v čase asi o 03.15 hod. v Bratislave na Obchodnej ulici počas toho ako poškodený K.. Q. H., ako člen hliadky PZ vykonával služobný zákrok voči inej osobe, pristúpil k poškodenému z pravej strany a udrel ho pravou rukou zovretou v päšť do oblasti ľavého líca, a to v úmysle zabrániť mu vo výkone služobného zákroku spočívajúceho v zadržaní inej osoby, pričom sa napriahol k ďalšiemu úderu, v čom mu poškodený zabránil použitím donucovacích prostriedkov, pričom uvedeným konaním nespôsobil poškodenému K.. Q. H. žiadne poranenie

nakoľko nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote v zmysle § 309 ods. 1 Tr. poriadku odvolanie okresný prokurátor. Odvolanie smeruje proti výroku o oslobodení obžalovaného a bolo podané v neprospech obžalovaného.

V písomných dôvodoch odvolania prokurátor uvádza, že okresný súd svojej rozhodnutie o oslobodení odôvodnil najmä tým, že predložené dôkazy neumožňujú vysloviť nespochybniteľný záver, že skutok spáchal obžalovaný. Súd mal pochybnosti o lokalizácii osôb, lokalizácii úderu a tiež o identifikácii páchatel'a útoku. Konajúci súd pritom zdôraznil, že uznanie viny nie je možné založiť na hypotézach, ktoré sú v rovine pravdepodobnosti a to ani pravdepodobnosti vyššieho stupňa.

So závermi okresného súdu ohľadom dôkaznej situácie sa prokurátor nestotožnil. Poškodený K.. Q. H. v prípravnom konaní, ako i na hlavnom pojednávaní jednoznačne opoznal obžalovaného N. C. ako útočníka, ktorý ho päšťou napadol pri vykonávaní služobného zákroku.

Okrem výpovede poškodeného poukázal prokurátor aj na výpovede svedkov N. F. a N. D., ktorí taktiež označovali obžalovaného ako páchatela útoku na ich kolegu, ktorý v tom čase kľučal na zemi a pacifikoval inú osobu.

Z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní bolo teda nepochybne preukázané, že hoci sa na mieste činu nachádzalo viacero osôb, bol to práve obžalovaný, ktorý fyzicky, úderom päšťou do tváre napadol poškodeného pri výkone služobného zákroku.

S poukazom na uvedené argumenty navrhol krajskému súdu zrušiť napadnutý rozsudok okresného súdu postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b/, e/ Tr. poriadku a vrátiť mu vec na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zástupkyňa krajskej prokuratúry sa v celom rozsahu stotožnila s dôvodmi podaného odvolania, ktoré sú uvedené v odôvodnení spracovanom Okresnou prokuratúrou Bratislava I. Z dôvodov tam uvedených navrhla zrušiť prvostupňový rozsudok a vrátiť vec okresnému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Obhajkyňa obžalovaného vyjadrila nesúhlas s podaným odvolaním a dôvody uvedené v prvostupňovom rozsudku považuje za správne. Vzhľadom na uvedené požiadala, aby bol jej klient oslobodený spod obžaloby.

Obžalovaný odkázal na svoje nemenné vyjadrenie od začiatku prebiehajúceho trestného konania. Z útoku bol krivo obvinený, nakoľko tento nespáchal a do ničoho, čo sa tam udialo sa aktívne nezapojil. Samozrejme, že bol prítomný na mieste, kde sa konflikt odohral, ale on sám nie je konfliktný typ. Mal skutočný záujem zamestnať sa po ukončení školy vo verejnom sektore a bol si plne vedomý toho, že takýto krok by ho automaticky diskvalifikoval. Doposiaľ bol osemkrát operovaný na zrak a vie preto, čo by u neho mohol vyvolať úder do hlavy. Aj z tohto dôvodu sa inštinktívne takýmto situáciám vyhýbal.

Krajský súd v Bratislave v intenciách § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadal len za predpokladu, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní potupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 19 Tr. poriadku pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní, na verejnom zasadnutí alebo na neverejnom zasadnutí smie súd prihliadnuť len na tie dôkazy, ktoré boli v tomto konaní vykonané, ak zákon neustanovuje inak.

Okresný súd vykonal všetky dostupné dôkazy nevyhnutné pre jeho rozhodnutie, riadiac sa pritom zásadou, že s rovnakou starostlivosťou treba objasňovať okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a vykonal dôkazy tak, aby mohol spravodlivo rozhodnúť. Rozsudok súdu prvého stupňa je primerane odôvodnený vrátane úvah, ktorými sa súd riadil pri hodnotení jednotlivých dôkazov. Pokiaľ ide o výpočet vykonaných dôkazov a ich obsahovú stránku, odvolací súd v celom rozsahu odkazuje na prvostupňový rozsudok a ďalej poukáže len na tie najpodstatnejšie časti jednotlivých výpovedí, ktoré boli zrealizované v rámci prípravného konania a konania pred súdom.

Odvolací súd z predloženého spisového materiálu zistil nasledovné:

N. C. je na základe obžaloby Okresnej prokuratúry Bratislava I zo dňa 25.05.2018 sp. zn. 1Pv 613/17/1101 stíhaný pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Okresný súd prvýkrát vo veci rozhodol trestným rozkazom zo dňa 13.06.2018 tak, že uznal obžalovaného vinným zo žalovanej trestnej činnosti a uložil mu peňažný trest vo výmere 200,-€.

Na základe odporu podaného prokurátorom aj obžalovaným bolo súdom prvého stupňa vo veci nariadené hlavné pojednávanie. V rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní bol vo veci vypočutý obžalovaný N. C., poškodený K. Q. H., svedkovia N. F., N. D., S. F., N. Q., K. C., K. Q., S. W., F. C.. Ďalej bol na hlavnom pojednávaní prehratý obrazový záznam z kamerového záznamu VÚB banka, a.s. a prečítané lekárske správy.

Po vykonaní dôkazov v prípravnom konaní i na hlavnom pojednávaní možno na ich podklade ustáliť, že ku skutku malo dôjsť dňa 03.09.2017 v čase asi o 03.15 h v Bratislave na Obchodnej ulici v rámci riešenia konfliktu, ktorý predtým nastal medzi dvoma skupinami mladíkov pohybujúcich sa po tejto ulici. Pri výkone služobného zákroku voči osobe K. C. malo dôjsť k fyzickému útoku voči poškodenému K. Q. H. tak, že ho útočník udrel pravou rukou zovretou v päsť do oblasti ľavého líca v úmysle zabrániť mu vo výkone služobného zákroku. Potom čo sa útočník napriahol k ďalšiemu úderu bolo mu v tom poškodeným zabránené použitím donucovacích prostriedkov.

Hodnotiac výpovede osôb bezprostredne zúčastnených na skutku, je možné uviesť, že sa nimi poskytnuté verzie o jeho priebehu podstatným spôsobom líšia.

Obžalovaný N. C. bol súčasťou skupinky tvorenej ním, K. Q., K. C. a K. S. a táto skupinka sa dostala do slovnej roztržky s inou skupinou, ktorá sa nachádzala na opačnej strane Obchodnej ulice. Obžalovaný priznal, že takisto on ako aj jeho kamaráti boli pod vplyvom alkoholu, nakoľko sa v meste zdržiavali už od neskorého večera predchádzajúceho dňa a navštívili aj reštauračné zariadenia. V čase okolo 03.00 h, keď sa nachádzali na Obchodnej ulici a medzi ich skupinkou a partiou oproti došlo k verbálnemu konfliktu zasiahli do celej veci policajti, pričom K. C. zhodili na zem tak, že sa nemohol hýbať. Obžalovaný stál približne jeden a pol metra od miesta, kde bol zadržaný K. C.. Spolu so svojimi ďalšími dvoma kamarátmi kričali na policajtov, aby K. C. nechali na pokoji a pritom ako na nich kričali, cúvali smerom dozadu od miesta kde bol držaný K. C.. Obžalovaný odmieta, že by mal fyzický kontakt s policajtom, ktorý pacifikoval K. C.. Pokiaľ ide o jeho gestikuláciu, počas toho ako už cúval a policajt išiel proti nemu, dal hore ruky v tom zmysle, že nič nerobí. V čase skutku mal oblečenú béžovú bundu na mikine Adidas.

Naopak poškodený Mgr. Q. H. uvádza, že po príchode na miesto oddelili dve bijúce sa osoby. V momente keď mal poškodený jedného z aktérov konfliktu na zemi a išiel ho spútať, pritom ako nad ním kľačal, otočil hlavu smerom doprava. V tom dostal úder do pravého líca. Následne prišlo k zápasu medzi poškodeným a osobou, ktorú identifikoval ako útočníka a týmto mal byť obžalovaný. Pri služobnom zákroku voči obžalovanému spadli obaja na zem, pričom sa poškodený udrel o betón aj hlavou o služobnú zbraň. Obžalovaný bol spolu s mužom, ktorý vyvolal konflikt eskortovaný na oddelenie.

Z výpovede ďalšieho policajta prítomného na mieste činu, svedka N. F. je možné zistiť, že obžalovaný sa do bitky nezapojil, avšak bol členom skupinky, ktorá ju vyvolala. Svedok registroval ako poškodený kľačí na zemi a pacifikuje osobu, ktorá konflikt vyvolala a on mu stál v tom čase za chrbtom. Obžalovaný mal prísť z pravej strany, pričom svedok videl úder zatvorenou rukou, ale nevie do ktorej oblasti tváre. Ostatní zúčastnení vytvárali okolo nich polkruh a svedok si nepamätal, či jeho kolega niečo kričal, alebo hovoril, vie iba to, že keď obžalovaného pacifikovali všetci traja padli na zem.

Ďalší z členov policajnej hliadky, svedok S. F., iba periférne videl, že niekto rukou vstúpil do ich priestoru počas zákroku voči inej osobe. Konkrétny úder nevidel, poškodený iba po útoku uviedol, že ho niekto udrel alebo napadol. Počas tohto zákroku aj svedka niekto ťahal za vestu. Svedok sa nevedel vyjadriť k oblečeniu útočníka, ale uviedol, že okuliare nemal. Videl ako poškodený drží útočníka, a tento mal byť jediný v blízkosti, pretože všetci ostatní stáli ďalej.

Svedok N. Q. videl ranu spôsobenú policajtom, ale nevedel uviesť kto bol útočníkom. Osobu útočníka nevedel ani identifikovať, aj z dôvodu, že sa v tom okamihu, teda v čase skutku nachádzal na druhej strane ulice.

Svedok K. C. bol osobou, ktorú policajti spacificovali. Uvedomoval si, že obžalovaný mohol stáť jeden až dva metre za ním. Po tom ako ho policajti postavili, videl obžalovaného ležať na zemi, mal na rukách

putá a policajti ho kopal. Fyzický útok na policajtov svedok nevidel, iba počul ako ľudia kričia na policajtov, aby nechali ostatných. Svedok uviedol, že celý incident nemohol vidieť, nakoľko po tom, ako ho policajti spacifikovali ležal na zemi na bruchu, teda videl iba policajta po ľavej strane.

Ďalšou osobou prítomnou na mieste skutku bol svedok K. Q., ktorý vylúčil, že by došlo k fyzickému útoku medzi jednotlivými, proti sebe stojacimi partiami. K zákroku voči K. C. vypovedal, že jeden policajt stál pri ňom a druhý na ňom kľačal. Svedok stál asi 1,5 metra za nimi. Obžalovaný stál vedľa svedka, takže ho videl, avšak tento policajta neudrel.

Z výpovedí ostatných svedkov vypočutých na hlavnom pojednávaní, rovnako tak zo získaného videozáznamu, nevyplývajú žiadne konkrétne informácie týkajúce sa útoku voči zasahujúcemu policajtovi.

Za dôkaznej situácie, ktorá bola ustálená na základe vyššie uvedených dôkazov, nebolo možné podľa názoru odvolacieho súdu prijať záver, že sa obžalovaný N. C. žalovaného trestného činu naozaj dopustil. Vychádzajúc z dôvodov podaného odvolania, za usvedčujúci dôkaz považuje prokuratúra výpoveď poškodeného K. Q. H., pričom prokuratúra zároveň zdôrazňuje, že poškodený v prípravnom konaní aj na hlavnom pojednávaní obžalovaného ako útočníka jednoznačne opoznal. Podporne poukazuje prokurátor na výpovede svedkov N. F. a N. D., ktorí taktiež označovali osobu obžalovaného za páchatela útoku na ich kolegu. K týmto argumentom je potrebné doplniť jednu podstatnú informáciu a tou je fakt, že v tomto konkrétnom prípade vzhľadom na preukázané skutkové okolnosti, je akékoľvek opoznávanie osoby páchatela bezvýznamným dôkazom. Dôvodom pre takéto tvrdenie je zistenie, že potom, čo poškodený na zemi pacifikoval inú osobu, náhle pocítil úder, okamžite sa z pokľaku zdvihol, otočil smerom dozadu za seba a osobu, ktorá stála za nim so zdvihnutými rukami okamžite chytil v snahe zabrániť mu v pokračovaní v útoku. Bezprostredne po tejto reakcii zhodil osobu na zem v snahe spacifikovať ju. Tvrdenia poškodeného sú čiastočne podporené najmä výpoveďou svedka N. F., ktorý je kolegom poškodeného a stál tesne pri poškodenom, keď malo dôjsť k úderu. Vo svojej výpovedi presne uviedol, že osoba, ktorá kolegu napadla, pristúpila zozadu od jeho chrbta, pričom bola tma, nevedel uviesť čo mala táto osoba oblečené a nevedel by ju opísať. Aj z tohto vyjadrenia svedka je zrejmé, že akékoľvek opoznávanie ani v jeho prípade neprichádza do úvahy.

Oproti verzii poškodeného a jeho kolegov stojí verzia obžalovaného, ktorý od začiatku konzistentne trvá na tom, že poškodeného nenapadol. Keď prebiehal zákrok voči kamarátovi z jeho partie, K. C., zúčastnili sa ho dvaja policajti a viacerí na mieste na nich kričali, aby ho nechali na pokoji. Policajti kľačiaci na C. sa náhle otočil smerom ku nemu a uvedomil si len to, že sa zrazu ocitol na zemi. V momente keď sa proti nemu otočil, mal zdvihnuté ruky do výšky pliec, pričom týmto gestom dával najavo, že nič nerobí. Spolu s obžalovaným sa na mieste nachádzali K. S. a K. Q.. Svedok Q. zhodne s obžalovaným uvádza, že stál vedľa neho a vylúčil, že by obžalovaný policajta udrel. Potvrdil, že na policajta kričal nech C. nebijú.

Hodnotiac komplexne všetky vykonané dôkazy, berúc do úvahy argumenty uvedené v odôvodnení prvostupňového rozsudku a takisto argumenty prokuratúry, uvedené v odvolaní, možno prijať jednoznačný záver iba o tom, že počas služobného zákroku, ktorý bol realizovaný v snahe zastaviť bližšie nešpecifikovaný konflikt medzi dvomi skupinkami podnapitých osôb, bola poškodeným a jeho kolegami na zemi pacifikovaná jedna z osôb zúčastnených na tomto konflikte. Počas toho, ako poškodený kľačal na zemi, otočený tvárou k osobe ležiacej na zemi, dostal úder do pravého líca, na čo okamžite reagoval zdvihnutím sa zo zeme a zhodil útočníka na zem. V tomto momente bola situácia na mieste neprehľadná, výrazne ovplyvnená emóciami, nakoľko zákrok polície voči jednej z osôb považovali ostatní prítomní za neadekvátny a svoju nevoľu vyjadrovali pokrikmi na policajtov, aby upustili od svojho konania. V uvedenom čase sa na mieste nachádzal bližšie neurčený počet osôb, pričom okrem policajtov tam boli osoby, ktoré patrili k skupinke, ktorá vyvolala konflikt a nachádzali sa tam aj iné bližšie neurčené osoby.

Po zohľadnení vykonaných dôkazov, ich vyhodnotení jednotlivo ako aj v ich vzájomnej súvislosti, krajský súd zdieľa názor súdu prvého stupňa, že sa nepodarilo dostatočne presvedčivo objasniť všetky rozhodujúce skutočnosti súvisiace s napadnutím poškodeného, konkrétne ide o pochybnosti o tom, kde sa jednotlivé osoby presne nachádzali, aká bola ich vzájomná poloha, odstupy medzi nimi, v ktorom momente mal poškodený dostať úder, ako mal natočenú hlavu a ktorá strana jeho tváre bola presne zasiahnutá. Presnému ustáleniu naznačených podstatných faktov bráni okrem iného aj to, že poškodený nebol prehladnutý lekárom z dôvodu, že sa na jeho tele s najväčšou pravdepodobnosťou nenachádzali

žiadne stopy, ktoré by bolo nevyhnutné lekárom posudzovať a nezrovnalosti sa objavili aj vo vyjadreniach samotného poškodeného pokiaľ ide o lokalizáciu zranenia.

Samotné pochybnosti o napadnutí poškodeného obžalovaným N. C., vzhľadom na rozdielne výpovede osôb prítomných na mieste činu opodstatnene viedli odvolací súd k akceptovaniu oslobodzujúceho výroku. Predpokladom prijatia takéhoto výroku je, že za daných podmienok bolo možné pripustiť aj iný priebeh skutkového deja, nakoľko sa v blízkosti poškodeného nachádzalo viacero osôb a teda nie je vylúčené, že úder v skutočnosti mohol smerovať od niekoho iného. Takáto možnosť môže prichádzať do úvahy aj za situácie, keď sa najbližšie k poškodenému nachádzal práve obžalovaný N. C.. Tohoto mohol poškodený značne v neprehľadnej situácii, v tme a vzhľadom na pozíciu jeho rúk (zdvihnuté pred sebou v oblasti hrude) považovať za útočníka.

Obrana obžalovaného o absencii sklonov k agresívnym prejavom, podporená aj výpoveďou svedka Q., vyznieva pre súd presvedčivo aj vzhľadom k tomu, že napriek stupňujúcemu napätiu sa do konfliktu s členmi druhej skupiny nezapojil, súc si vedomý vážneho nebezpečenstva, ktoré by fyzický konflikt mohol pre neho znamenať. Dôvodom sú absolvované početné operácie očí s implantáciou vnútroočných šošoviek.

Pre rozhodnutie súdu o uznaní viny obžalovaného za žalovaný skutok musí byť daná istota, o ktorej, vychádzajúc z hodnotenia vykonaných dôkazov, nie je dôvod pochybovať. Ak po vykonaní všetkých dostupných dôkazov zostanú pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti významnej čo do otázky viny (ustálenie osoby útočníka), nemožno rozhodnúť v neprospech obžalovaného. Inak povedané, ak v konkrétnej trestnej veci vykonané dôkazy pripúšťajú aj inú možnosť priebehu skutku, je súd povinný v zmysle princípu „in dubio pro reo obžalovaného spod obžaloby oslobodiť. Tento princíp sa odvíja od jednej z najdôležitejších zásad trestného konania, ktorou je zásada prezumpcie neviny. Prezumpcia neviny vždy (aj pri zavedení kontradiktórnych prvkov do trestného procesu) vyžaduje, aby to bol štát, ktorý nesie v trestnom konaní konkrétne dôkazné bremeno v otázke viny. Pokiaľ možno v trestnom konaní na základe vykonaného dokazovania dospieť k niekoľkým pravdepodobným skutkovým verziam, je súd povinný prikloniť sa k verzii, ktorá je pre obvineného, resp. obžalovaného priaznivejšia, nakoľko iba tak nedochádza k porušeniu princípu rozhodovania in dubio pro reo, a tým aj zásady prezumpcie neviny. Teda ani vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nemôže byť zákonným podkladom pre odsudzujúci výrok. Trestné konanie vyžaduje v tomto ohľadu ten najvyšší možný stupeň istoty, ktorý možno od ľudského poznania požadovať, aspoň na úrovni všeobecného pravidla preukázania mimo akúkoľvek rozumnú pochybnosť.

V odseku 4 ustanovenia § 2 Tr. poriadku je upravená zásada prezumpcie neviny a táto zásada vychádza z čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Prezumpcia neviny znamená, že nedokázaná vina má rovnaký dôsledok a význam ako dokázaná nevina a teda obžalovaní aj v danom konkrétnom prípade nemajú povinnosť svoju nevinu dokazovať.

Na základe vyššie uvedeného preto krajský súd zhodne ako súd prvého stupňa konštatuje, že nemožno urobiť jednoznačný záver o zodpovednosti obžalovaného N. C. za konanie opísané vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Preto sa s názorom okresného súdu stotožnil a odvolanie okresného prokurátora podľa § 319 Tr. poriadku ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.